

KIRKASTUS JA GOLGATA

Pekka Ervastian esitelmä 23.4.1933

Kirkastus ja Golgata muodostavat kaksi viimeistä suurta etappia evankeliumien Jeesus-biografiassa. Golgatan perästä seuraa ylösnousemus, mutta sehän ei ole enää tuon ruumiillisen, personallisen olennon elämäkertaa. Sentähden Golgataan oikeastaan päättyy ruumiillis-personallinen, fyysillis-personallinen historia. Ja niinkuin syntymä ja kaste olivat ensimmäisinä kahtena suurena tapauksena Jeesuksen elämässä, niin ovat taas kirkastus ja ristinkuolema viimeiset kaksi suurta tapausta – okkultisesti katsoen suurta. Ja koska niille Jeesuksen seuraajille, joiden silmät ovat auenneet, evankeliumien kertomus on samalla myöskin kertomusta heidän omasta henkisestä elämästään, niin syntymän ja kasteen perästä tulevat nämä kaksi – kirkastus ja ristinkuolema – kahtena suurena merkillisenä kokemuksena.

Jos ajattelemme tätä evankeliumien kertomusta kokonaisuudessaan, silloin näemme, kuinka kasteeseen saakka oli Jeesuksen yksityiselämä, josta ei evankeliumeissa paljonkaan puhuta, mutta kasteen jälkeen alkaa hänen jumalallinen elämänsä, hänen työnsä ihmiskunnan hyväksi, hänen työnsä siellä Palestiinassa niiden ihmisten parissa, jotka häntä siellä ympäröivät ja sattuivat hänen tielleen. Sitten taas tämä toinen jakso hänen elämässään, joka nyt alkaa kasteesta, hänen jumalallinen elämänjaksonsa, sekin jakautuu aivan kuin kahtia, ja keskikohdalla siinä on kirkastus – en tarkoita ajan puolesta keskikohdalla, mutta ikäänkuin hänen henkisen työnsä taitekohtana on kirkastus. Ennen kirkastusta hän vaelttaa juutalaisten kesken, tehden kaikkea hyvää ja saarnaten Jumalan

valtakunnan evankeliumia – niinkuin sanotaan – ja kansa suuresti hämmästyä. Se hämmästyä hänen auktoriteettiaan, hänen ihmeellistä tietoaan, hänen kykyään auttaa. Mutta se on niin hämmästyksellä lyöty, että se ei vielä itse oikein herää minkäänlaiseen omaan aktiiviseen toimintaan. Se on vain tavallaan kuin kumarruksissa hänen edessään, ihmetellen hänen voimatekojaan ja hänen elävää sanaansa. – Ja tämä periodi, se joka nyt kulminoi kirkastukseen, se loppuu siihen, että ainakin jotkut hänen lähimmistä opetuslapsistaan tulevat tietoisiksi siitä, kuka hän on. Ei kerrota, että kaikki opetuslapset olisivat olleet yhtä tietoisia, mutta nähtävästi on ainakin kolme, ja niistä nähtävästi Pietari ensimmäisenä. Ainakin meillä on semmoinen kertomus, että Jeesus kysyy noin opetuslapsiltaan, että mitä ihmiset nyt hänestä arvelevat, kun hän tällä tavalla on tehnyt työtä ja vaikuttanut? Ja silloin opetuslapset vastaavat hänelle, että ihmiset arvelevat keskenään: ”– kukahan ihmeessä tuo mahtaa olla, tuo Jeesus Natsaretilainen? Hän puhuu niin suurella auktoriteetilla. Varmaankin hän on joku jälleensyntynyt profeetta, joku Juudean kansan entisistä pojista.“ Niin arvelee kansa ja se ei osaa vielä muuta kuin hengessään kumartaa hänen edessään. – Mutta Jeesus sanoo sitten opetuslapsilleen: ”no, mutta kenen te sitten sanotte minun olevan?” Ja silloin Pietari rientää vastaamaan: ”sinä olet Messias, elävän Jumalan Poika“. Ja Jeesus sanoo siihen: ”sitä ei ole voinut sinulle mikään muu ilmoittaa kuin Isä taivaissa“. Pietari ei voinut saada sitä kuulla mistään, vaan on omassa sisässään täytynyt tulla siihen vakaumukseen; omassa sisässään on vihdoin saanut sen varmuuden, että hänen mestarinsa Jeesus on Jumalan Poika ja Messias, se tuleva Messias. Ja silloin Jeesus kuin tyytyy siihen. Ja muistamme, kuinka hän sitten rupeaa kertomaan siitä, mitä hänelle tullaan tekemään: hänet otetaan kiinni, häväistään, loukataan kaikella tavalla ja sitten tapetaan,

ristiinnaulitaan. Silloin Pietari, joka juuri oli ehtinyt sanoa, että Jeesus on Messias, kauhistuu, ja samalla, tulinen kun on, loukkaantuu ja kauhistuu sisässään ja huudahtaa: ”ei, semmoista ei saa sinulle tapahtua!” Ja silloin Jeesus, joka on hyväksynyt Pietarin ilmoituksen, että hän on Messias, sanoo: ”mene pois luotani saatana. Sinä et tahdo, mitä Jumala tahtoo, vaan arvostelet niinkuin ihmiset tahtovat“. Pietarin mielestä oli kauheaa, että Jeesus, hänen opettajansa, jonka hän tietää olevan Jumalan Pojan, Messiaksen, että hän joutuisi ristiinnaulittavaksi. Se oli liian kauheata hänestä. Mutta Jeesus tahtoo juuri huomauttaa, että näitä asioita ei voi arvostella ihmisten tavalla, vaan heidän pitää katsoa asioita jumalalliselta kannalta. Jumalan, Isän kanta voi olla toinen kuin ihmisten.

Ja sitten kerrotaan, että tämän jälkeen Jeesus otti mukaansa kolme opetuslasta, juuri Pietarin, sitten Jaakobin ja Johanneksen, ja vie heidät sitten korkealle vuorelle ja siellä tapahtuu kirkastus. Siellä opetuslapset yhtäkkiä näkevät Jeesuksen suuressa valossa ja siinä on mukana Mooses ja Elija. Ja kerrotaan vielä, kuinka opetuslapset ehdottivat, että ... rakennetaan tähän kolme majaa ja ruvetaan täällä sitten asumaan. Mutta sitten he ikäänkuin vähän hämmästyvät ja kadottavat tajuntansa, ja sitten taas kun Jeesus meni heidän luokseen, he näkivät, että hän oli yksin. – Nyt tämäkin kirkastus on siis etappi Jeesuksen seuraajan elämässä. Se on Kristuksen opetuslapsen korkea kokemus. Ja niinkuin sanoimme edellisistäkin kokemuksista, niin on ero myöskin tällä kokemuksella, jos se tapahtuu ensimmäistä kertaa tai jos se uudistuu jälleensyntymismuistona. Jos se tapahtuu ensimmäisen kerran, silloin se tapahtuu, niinkuin tässä evankeliumissa kerrotaan ja samalla tavalla kuin kastekokemus sen ensimmäistä kertaa tapahtuessa tapahtuu astraalimaailmassa, siis näkymättömässä maailmassa, eikä niinkuin syntyminen fyysillisessä

maailmassa. Myöskin tämä kirkastus, kun se ensimmäisen kerran tapahtuu opetuslapsen elämässä, tapahtuu korkeammas-
sa astraalimaailmassa, mentaalimaailmassa, taivaallisessa
maailmassa niinkuin sitä nimitetään, ja opetuslapsella on sitten
ainoastaan elävä muisto siitä. Hän ei ole missään ulkonaisessa
tilassa. Hän on täysin tietoinen ruumiinsa ulkopuolella. Hän
on oma personallinen minänsä silloin, kun tuommainen asia
tapahtuu hänelle ruumiin ulkopuolella ensimmäistä kertaa. Se ei
ole mikään ulkonainen siis, vaan aivan elävä ja päivätajuinen
kokemus, vaikka se tapahtuu näkymättömässä maailmassa.
Niin se on, kun se tapahtuu ensimmäisen kerran. Mutta ennen
kuin se tapahtuu, se kokemus opetuslapselle, on hänenkin
täytynyt saada aikaan joitakin tuloksia omalla työllään ulkonai-
sessa maailmassa, sillä kasteen jälkeen alkaa hänen opetustyön-
sä ja sitten hänen täytyy saada jotain tunnustusta. Ei sen
tarvitse olla maailman puolelta. Maailma ei välitä niin paljoa.
Se ehkä kuuntelee tai saa jonkun vaikutelman hänen työstään,
riippuen millä alalla hän tekee opetustyötään. Mutta hänellä
täytyy olla muutamia oppilaita, sillä hän ei voi lähestyä
kirkastusta, jollei hänellä ole joitakuuta oppilaita, joita hän
puolestaan voi viedä mestarin luo. Sentähden on välttämätön-
tä, että hänellä on – niinkuin Jeesus Kristuksesta kerrotaan
evankeliumissa – ainakin kolme semmoista oppilasta, jotka
käyvät läpi jo näitä edellisiä kokemuksia, jotka ovat käyneet
läpi Kristuksen syntymän ja kasteen. Heidän on täytynyt käydä
se lävitse joko ennen tai siinä elämässä – arvatenkin ennen-
min, ainakin ensimmäinen kokemus. Ja sitten kun he nyt
seuraavat opetuslasta hänen opetustyössään, niin heidän on
täytynyt niin paljon kehittää itseään henkisesti, niin paljon
kasvaa henkisesti, että he voivat seurata sitten omaa opettajaansa
näkymättömään maailmaan. Kun sille opetuslapselle siis
lähestyy tämä kirkastuksen hetki, jolloin hän menee näkymät-

tömään maailmaan, niin täytyy hänellä olla edes muutamia oppilaita, edes kolme, jotka niinikään saattavat mennä hänen kanssaan näkymättömään maailmaan. Sitä tarkoitetaan, kun silmät ovat menneet auki. Tässä kertomuksessa kun sanotaan, että he menevät korkealle vuorelle – opetuslapsi lähtee edellä ja vie mukanaan nämä kolme omaa opetuslastaan. He menevät siis näkymättömään maailmaan. Opetuslapsi nostaa heidän tajuntansa semmoiseen, sanoisinko älylliseen piiriin näkymättömässä maailmassa, jossa he eivät vielä ole täysin itsetietoisia – eivät siis ole siinä taivasmaailmassa vielä itse kokeneet mitään kirkastuksen tapaista, he eivät siinä suinkaan ole tulleet itsetietoisiksi. He ovat käyneet kastekokemuksen läpi ja nyt voivat seurata omaa opettajaansa tuohon taivasmaailmaan, siihen korkeaan maailmaan ja siellä he silloin saavat nähdä, saavat olla todistajina, sentähden että heidän ovat uskoneet ja luottaneet ja olleet vakuutettuja oman opettajansa tehtävästä. He saavat olla todistajina näkymättömässä maailmassa, kun hänet kirkastetaan, ja se kirkastus on silloin semmoista, että hänen auransa kuin aukenee suureksi valoksi ja siinä näkyy – tässä nyt evankeliumissa kerrotaan: Mooses ja Elija, mutta ne ovat symbolistisia nimiä – joitakin vanhoja suuria opettajia, opettajia toisista uskonnoista, vanhoja mestareita, jotka ovat hänen ympärillään – ainakin kaksi – ja ikäänkuin kunnioittavat häntä. Se on kirkastus noin okkultisesti, että jotkut kehittyneet olennot henkimaailmassa kunnioittavat sitä, jota kirkastetaan, ja ne jotka ovat siinä mukana, ne maalliset, todistamassa, näkevät niitä mestareita, ja he näkevät semmoisia, joita he tuntevat ja tietävät itse, että ne ovat olleet olemassa ja yhä vielä ovat olemassa, ja mahdollisesti heillä on joku käsitys heidän ulkomuodostaan. He osaavat tuntea ja tietää, että tuossa on nyt kaksi semmoista mestariolentoa, vanhaa suurta opettajaa, jotka osoittavat kunnioituksensa tuolle uudelle opettajalle. Se on

tärkeä kohta, ja heissä hän voi silloin herätä semmoisia ajatuksia, että ”... täällähän olisikin ihana olla. Minkä tähden menisimme enää takaisin maan päälle. Täällä taivasmaailmassa on meidän oikea kotimme. Täällä sinäkin mestari olet omassa kodissasi, täällä ovat toisetkin mestarit ja täällä me tahtoisimme olla. Minkätähden enää takaisin maan päälle?” – Tuommoinen ajatustapa on luonnollinen niissä oppilaissa, joissa ei ole vielä – jos niin sanoisimme – se kyseessä olevan tason itsetietoisuus täysin herännyt, vaan he saavat kuin vilaukselta kokea jotain tuommoista, ja sen tason kotoinen tunne vaikuttaa heihin heti, sillä tuo taivasmaailma on ihmisen oikea koti. Sen me tunnemme, että olemme kuin muukalaisia täällä näkyväisessä maailmassa. Jos saamme nousta siihen korkeaan tilaan ja siinä hetken olla, tunnemme ääretöntä riemua ja olemme kuin kotonamme. Semmoista riemua emme juuri koskaan saa tässä maailmassa. Enemmän tunnemme aina olevamme kuin muukalaisia tällä pallolla, sillä oikea koti on jossain taivaassa. Se on luonnollinen tunne, kun ihminen on siinä taivastajunnassa; sitä luonnollisempi, mitä uudempi on tämä taivaskokemus ihmiselle. Sentähden on niin hyvin kerrottu asiat tässä evankeliumissakin, kun Jeesuksen apostolit niin ihastuivat, että ”... tänne meidän tulisi rakentaa maja“. On erehdys luulla, että se tarkoittaisi jotain fyysillistä majaa. Mutta jos taas opetuslapsi, Kristuksen seuraaja, on ennen tämän kokenut edellisessä ruumistuksessaan jossain elämässä, että se nyt toistuu hänelle muistona, silloin on itse se kokemus taas hieman toinen. Silloin kyllä senkin kokemuksen edellä, aivan niinkuin syntymän ja kasteen välillä oli erilaisia asioita, silloin on myöskin ennen tätä kirkastusta – kasteen jälkeen ovat kaikki kiusaukset olleet – hänellekin täytynyt tapahtua niin, että on joitakuita hänen seuraajiaan, kuuntelijoitaan, hänen esimerkkinsä seuraajia, hänen oppilaitaan, jotka tulevat

vakuutetuiksi siitä, että hän on jokin. Ja silloin kyllä aina tapahtuu, että opetuslapset tai oppilaat, samoin kuin maailma ja ehkä suuremmassa mitassa kuin maailma, tuumailevat keskenään itsekseen: ”kukahen se mahtaa olla? Kuka tuo meidän opettajamme oikeastaan on? Kyllä hän on varmaankin jokin entinen opettaja tai profeetta, joka on jälleensyntynyt, joku merkillisempi historiallinen olento, josta on puhuttu historiassa ennen ja joka nyt on syntynyt erikoistehtävällä. Olisipa hyvin kiintoisaa tietää, kuka hän on.“ – Ja oppilaat voivat sillä tavalla tuumiskella itsekseen ja keskenään ja silloin heidän opettajansa tavalla tai toisella; jos ei sanoilla, niin esimerkeillä ja viittauksilla, taas tahtoo ikäänkuin opettaa, että ei se mitään merkitse henkisessä elämässä, mitä joku ihminen on ollut. Meidän ei tarvitse ollenkaan arvailla semmoisia asioita, ollenkaan tuumiskella itseksemme: kukahan tuo on mahtanut olla? Sillä sehän ei ole mikään tärkeä asia se. Se on hyvin yhdentekevä asia, kuka joku ihminen on persoonallisesti ennen ollut, jos on ollut se tai tämä. Jokainen meistä on ollut jotain, sitä tai tätä. Hyvin moni meistä on joskus ollut erittäin korkeassa, ehkä ruhtinaallisessa asemassa yhteiskunnassa. Ja ehkä ne samat ovat olleet köyhiä kerjäläisiä, kerjäläismummoja, ilotyttöjä tai mitä tahansa. Kaikki olemme olleet kaikenlaista eri ruumistuksissamme. Se ei niin paljoa merkitse, kuin se mitä nyt olemme. Mitä siitä, jos olen ollut keisari, ruhtinas, suuri sotaherra . . . Mitä se merkitsee? Nyt olen semmoinen kuin olen. En osaa millään tavalla sanoa: minä olen keisari Maximilian j.n.e. Minut vietäisiin silloin hullujenhuoneeseen, vaikka se olisi ollut totta. Henkisessä elämässä ei ole kysymys semmoisesta persoonallisesta menneisyydestä; on ainoastaan kysymys siitä menneisyydestä, jolla on nimenä: kuinka paljon on henkisesti pyrkinyt. Sama on, jos olen ollut keisari tai paavi. Näkymättömän jumalallisen maailman kannalta kaikki on äärettömästi

yhdentekevää, jos joku istuu kuninkaan tuolilla tai lakaisee katua rääsyissään. Henkisesti se ei mitään merkitse. Kuninkaan päällä on yhdenlaiset ryysyt kuin kadunlakaisijankin päällä on. Siinä näkyvät ainoastaan ne vaatteet, jotka ihmisellä on ihmisolentona, jälleensyntyvänä henkiolentona. Ne vaatteet näkyvät. Tämä näkyväisessä maailmassa on symbolia, harhaa. Todellisuuden näkymättömässä maailmassa on jokaisen ihmisen pukuna se, minkälainen karakteri hänellä on: viisas, hyvä . . . Myöskin, jos on vikoja, häijyyksiä, ne loistavat hyvin rumina vaatekappaleina hänen aurassaan, ja hän ei voi niitä siellä voittaa niinkuin tässä näkyväisessä maailmassa, kun peitämme itsemme kauniisiin vaatteisiin, jalokiviin j.n.e. Näkymättömässä maailmassa on ihminen juuri semmoinen kuin hän on sisäisesti, ja Jumala arvostelee siis aivan toisella tavalla meitä, kuin me itseämme arvostelemme. Tätä Jeesus tahtoo teroittaa opetuslapsilleen: älkää nyt tuumiko tuommoisia vähäpätöisiä asioita, mikä minä olen ollut ja mikä sinä olet ollut. Se on tärkeää, mitä olet henkisesti. Oletko nyt semmoinen ihminen, joka et pane arvoa kaikelle vähäpätöiselle. Oletko syntynyt semmoisena ihmisenä, joka etsii henkisiä arvoja, Jumalaa. Jos olet semmoisena syntynyt, silloin olet kokenut jotain; silloin minä voisin sanoa, että sinulla taitaakin olla häävaatteet näkymättömässä maailmassa. Se merkitsee jotain. – Sentähden Jeesus sanoo: ”Minkä te sanotte minun olevan?” Semmoinen on kysymys tuommoiselle opetuslapselle, joka ennen on kokenut kirkastuksen. Se on kysymys hänelle. Sillä hän ei välitä siitä niin paljoa, mitä toiset hänen oppilaansa, kuuntelijansa, arvelevat hänen omasta menneisyydestään. Hän tahtoi ja toivoisi, että hänenkin oppilaansa tottuisivat pois semmoisesta arvelusta. Se olisi hänestä välttämätöntä, että jotkut hänen oppilaistaan huomaisivat, mikä hän on henkisesti, että ne voisivat hänelle jotain tunnustaa. Ja

se tunnustus ei ole sekään mikään teatteri- tai tekaistu tunnustus, vaan joka lähtee jonkun oppilaan sydäimestä, joka sanoo jonkun sanan, niinkuin Pietari sanoi Jeesukselle: ”Sinä olet totisesti Jumalan Poika“. Se on yhdentekevää, mitä sanaa käyttää. Ei ole välttämätöntä sanoa: sinä olet Jumalan Poika. Pääasia on, että joku oppilas on tuntenut jonkun sisässään ja tullut vakuutetuksi siitä, että hän osaa jotain sanoa tuolle ihmiselle: sinä olet . . . – ja sitten sanoo sydämensä syvimmän ja kauneimman ajatuksen. Ja silloin kun hän on semmoista sanonut, joku edes, mieluummin kaksi tai kolme, silloin voi tapahtua myöskin kirkastus. Mutta tuommoisena uudistuvana tapauksena, ei ensimmäisenä laatuaan, se on aivan kuin muisto, joka uudistuu. Ja se uudistuu sillä tavalla, että mieluummin kolme oppilasta yht’äkkiä näkee – olkoon sanottu tässä ohimennen, että se voi tapahtua eri ajalla, vaikka yksi kerrallaan näkisi, mutta se kirkastus ei ole saanut maallista leimaansa ennen kuin ainakin kolme on sen nähnyt ja se tapahtuu silloin sillä tavalla, että toisessa tai toisessa tilaisuudessa joko yksitellen tai kolme yht’äkkiä sen näkevät, – kuinka heidän opettajansa aura aukenee ja kuinka hän siinä loistaa kirkkaudessaan ja kuinka hänen luonaan on myöskin silloin joitakin korkeita olentoja. Sen oppilaan silmissä ne ovat aivan korkeita, sanokaamme meidän päivinämme mestareita, adepteja, semmoisia viisaita. Semmoisen kokemuksen tekee ainakin kolme eri ihmistä, joko yksitellen tai yht’äkkiä. Ja silloin kun he tekevät tuon havainnon, silloin myös se kirkastus entisenä kokemuksena uudistuu ja silloin päivätajunnassa, sillä se on silloin tapahtunut tässä fyysillisessä maailmassa. Siinä ovat toiset oppilaat tehneet oman havaintonsa ja siinä fyysillisessä maailmassa on aura avautunut. Jos muistamme Bhagavad Gitaa, niin siellä Arjuna on yksin Krishnan kanssa. Hän näkee, kuinka Krishnan aura avautuu ja koko maailma näkyy siinä. Se

oli siis semmoinen kirkastuskokemus sekin ja Arjuna oli yksin todistajana siinä. Tuo on kirkastus, ja se on sitä, että asianomainen kirkastettu olento on silloin tunnustettu opettajaksi, tienviittaajaksi, ihmiseksi, joka voi toisia opastaa. Ja kun tämä tunnustus, tämä kirkastus on tapahtunut, silloin se kirkastettu ihminen astuu uuteen elämän periodiin, jota nimitetään Golgatan tieksi. Hän lähtee kulkemaan Golgatan tietä, ja siinä on silloin monenlaatuisia tapauksia, kokemuksia ja havaintoja. – Emme voi nyt liian moneen syventyä, mutta tahtoisin puhua kolmesta pienestä seikasta tämän Golgata tien yhteydessä.

Ensimmäinen seikka, jota ajattelen, on niinsanottu Hosianna-tapahtuma. On aivan kuin maailma yht'äkkiä huomaisi, heräisi tietoisuuteen siitä, että nythän täällä liikkuu opettaja heidän keskellään. Ei maallinen opettaja, mutta korkeampi olento, jolla on elämänvettä tarjota, joka on tullut toisesta maailmasta. On aivan kuin maailma jollakin salaperäisellä tavalla tulisi tietoiseksi ja sitten antaisi kunniaa. Ei tietysti koko maailma, mutta jotkut suuremmat joukot joka tapauksessa. Niinhän Jeesuksesta kerrotaan, että hän sitten ratsasti aasin tamman seljässä Jerusalemiin ja kansa tuli vastaan tiellä ja he lauloivat, heiluttivat palmunoksia, levittivät vaatteita hänen tielleen ja ottivat vastaan hänet kuninkaana. Ja tuommoinen Hosianna-tapahtuma Jeesuksenkin historiassa saa kuin maailmankin hereille. Se rupeaa ajattelemaan, että mikä se tuommoinen on. Kaikki johtavat piirit Jerusalemissa peljästyivät: tuossa on voimakas ihminen, joka saarnaa, mutta ainahan niitä on, mutta mitä tämä on? Taitaa olla kansan villitsijä ja vallankumouksellinen. Täytyy seurata häntä. – Ja sen perästä, luemmekin evankeliumissa, kuinka alkaa vastustus ja ihmettellemme omassa mielessämme Jeesuksen omia tekoja, kun hän puhdistaa temppelein, kiroaa viikunapuun j.n.e. Mutta joka tapauksessa huomamme, kuinka ihmiset heräävät ja loukkaan-

tuvat hänestä. Ja luonnollisin ajatus on ihmisille silloin, että tuo on joku poliittinen henkilö, yhteiskunnan rauhalle vaarallinen henkilö; ei mikään kamarifilosofi, vaan oikea vallankumouksellinen. Sillä tavalla alkavat ihmiset arvella, ja sitten Jeesus kulkeekin ristinkuolemaa kohti. Tämä sama asia tietysti toistuu hänen seuraajansakin elämässä, jokaisen hänen seuraajansa elämässä. – Sitten on toinen kohta, jota ajattelen, joka muistuu mieleeni. Ja se on, että hänellä itsellään on sangen suuri tehtävä, kasvatus- ja opetustehtävä omien seuraajiensa kesken. Se ehk'ei tule niin selvästi näkyviin tässä Jeesus-biografiassa. Mutta kyllä siinä selvästi viitataan siihen, sillä huomaamme, kuinka tässä Jeesuksenkin elämässä opetuslapset alkavat vähän arvella, mitähän palkkaa he saavat ja kuinka eteviä he ovat, ja missä he saattavat istua Jumalan valtakunnassa. Näkyy, että he ovat vähän mustasukkaisia keskenään ja kateellisia. Näkyy, että se on Golgatan tien vaikea kohta Jeesuksen seuraajienkin elämässä; se jonka hän saa opettaa omalla olemuksellaan, esimerkillään ja sanoillaan toisille opetuslapsilleen, on sitä laatua, että se koskee personallista elämää, kuinka sanoisin, sen ylängöissä ja kuiluissa, personallisen elämän syvimmissä ja samalla sen myöskin korkeimmissa potensseissa. Ja mikä on inhimillisen elämän, personallisen elämän, syvin ja korkein, valtavin, ominaisuus? Se on ihmisen kyky rakastaa ja hänen kykynsä ottaa vastaan rakkautta. Meillä ihmisillähän on se kaikista enimmin elähyttävänä, onneatuottavana ja suurinta kärsimystä aikaansaavana piirteenä meidän olemuksessamme. Se on tuo rakkauden kyky. Ja kaikki ihmiset, alusta lähtien, kun ovat ihmisiksi tulleet, he ikävöivät ja kaipaavat rakkauden ihannetta. Mutta se ihanne aivan kuin kaikkooa aina heidän luotaan ja jossakin ruumistuksessa he tulevat kyynikoiksi ja skeptikoiksi, epäillen, onko oikeaa rakkautta olemassakaan ja voivat nauraa pilkallisesti, että ei rakkautta ole olemassakaan.

Se on ihmisten yleinen kokemus. Mutta ihmisen täytyy kuitenkin lopulta tulla siihen, mitä hän heti alussa jo aavisti, nimittäin, että rakkaus on olemassa, että on olemassa jokin äärettömän korkea, kaunis, ihana, ihmeellinen rakkaus. Eikä ainoastaan jumalallinen rakkaus siinä merkityksessä, että se olisi ihmisen rakkautta Jumalaa kohtaan tai Jumalan rakkautta ihmistä kohtaan, mutta myöskin ihmisiä yhdistävä rakkaus, joka liittää ihmiset toisiinsa, ja joka on rakkauden ihanne, jota ihminen on aina ikävöinyt ja ei ole löytänyt, mutta nyt kuitenkin hän alkaa sitä aavistaa. Ja se on, että kirkastettu opetuslapsi, kirkastettu Kristuksen seuraaja, hänhän itse nyt on pitkin koko sitä elämää, joka nyt alkaa Kristuksen syntymällä, on rakastanut ja oppinut rakastamaan. Hän oppii enemmän ja enemmän, syvemmin ja palavammin, puhtaammin ja epäitsekäämmin yhä rakastamaan. Hänen sydämensä on täynnä rakkautta, ja hän rakastaa kaikkia noin etukäteen niin sanoaksemme. Joitakuuta hän sitten rakastaa enemmän, joista hän näkee enemmän, niinkuin kerotaan Jeesuksesta ja hänen opetuslapsistaan. Jeesus rakasti kaikkia, mutta eivät kaikki tulleet hänen opetuslapsikseen ja niitä hän rakasti erikoisesti, ja niistäkin hän rakasti joitakuuta nähtävästi enemmän kuin toisia. Niin tapahtuu tuommoisen kirkastetun seuraajankin elämässä. Hän herättää rakkautta ihmisissä, koska hän rakastaa itse. Ja toiset eivät voi myöskään olla rakastamatta häntä. Tai jollei hän rakasta, ei hän voi olla vihaamatta. Hän ei voi jäädä aivan kylmäksi. Hän tuntee joko hirmuista vihaa nousevan sitä ihmistä kohtaan tai tuntee kuinka hänen sydämensä tulee voitetuksi. Ja sitten heidät asetetaan koville koetuksille. Juuri tämä kirkastettu Kristuksen seuraaja, hän asettaa ne, jotka häntä seuraavat, vaikeille koetuksille, sillä hän opettaa heille epäitsekästä rakkautta. Hän ei voi opettaa heille muuta kuin epäitsekästä rakkautta, ei voi tyydyttää ollenkaan mitään

itsekystä rakkautta. Hän ei itse osaa sillä tavalla rakastaa, eikä myöskään voi antaa kenenkään toisen rakastaa itseään itsekäällä tavalla. Sentähden hän herättää hyvin suuria kärsimyksiä, saa niitä aikaan, panee kaikki vaikeille koetuksille. Sitä mukaa kuin kaikki hänen kuuntelijansa ja oppilaansa tuntevat palavaa rakkautta häntä kohtaan, asetetaan heidät vaikeille koetuksille. Heidän sielunsa joutuvat aivan tärisyttävään tilaan, sillä he tuntevat rakastavansa ja tietävät samalla sisimmässään, että heidän rakkautensa on inhimillisti ja persoonallisesti katsoen ehdottomasti onneton ja toivoton. Tietysti tämä sitten riippuu kustakin yksilöstä, missä määrin hän on itsekäs persoonallisuudessaan. Eihän se ole kuin riemua ja onnea, joka ei ole itsekäs persoonallisuudessaan, eikä tahdo mitään itsekästä rakkaudella, mitään itsekästä onnella. Semmoiselle ihmiselle, kun hänen eteensä tulee kirkastettu olento, on hänen kokemuksensa vaan riemua tuottava. Hän ei pyydä mitään, vaan riemuitsee ja iloitsee siitä, että hän on saanut jotain nähdä. Sentähden on Kristuksen seuraajan Golgatan tie myöskin aivan täynnä rakkauden ruusuja, ja jos mikään ruusu olisi tummanpunaisen itsekäs, tahtoisivat jotain, niin hänen, Golgatan tiellä kulkijan, Kristuksen seuraajan, hänen täytyy sen ruusun päälle tallata ja polkea sen vaaleaksi, kunnes sen itsekkyys siitä poistuu. Tämähän on mystillinen elämä. Mutta näemme tässä Jeesuksenkin elämässä, kuinka siellä on juuri semmoista. Kuinka opetuslapset olivat mustasukkaisia keskenään ja kuinka esimerkiksi juuri Juudas ei ollut päässyt itsekkyystään. Hän oli hyvin jalo. Hän olisi tahtonut antaa henkensä Jeesuksen puolesta, sillä ehdolla, että Jeesus olisi tahtonut tunnustaa, että hän rakastaa Juudasta, jos hän olisi tiennyt, että hän saa olla ensimmäinen Jeesuksen sydämessä. Se oli Juudaan sydämessä. Juudas oli niin syvästi rakastunut mestariinsa, että hän ei voinut sitä voittaa ja hän ajatteli: minun täytyy saada hänet näyttä-

mään, kuka hän on, ja itse silloin saan olla siinä vieressä ja minunkin rakkauteni kerran tulee tyydytetyksi. Ja hän ei ymmärtänyt ollenkaan, että hän erehtyy, kun hän silloin Getsemanessa suuteli Jeesusta, että roomalaiset sotamiehet tiesivät, kuka oli Jeesus Natsarealainen. Jeesus katseli hänen silmiinsä ja silloin Juudas yht'äkkiä ymmärsi, ensinnäkin että Jeesus rakasti häntä. Ei ollut kysymyksenäkään siitä, että Jeesus ei ollut rakastanut häntä ja vielä syvemmin kuin Juudas oli osannut aavistakaan. Ja samalla Juudas näki oman erehdyksensä. Ja me tiedämme, että hän ei osannut muuta kuin lähteä pois, viskasi hopearahat papeille ja meni ja hirtti itsensä. Hän ei voinut tehdä muuta. Tuo Golgatan tie on juuri ääretön rakkauden kokemus, koettelemus, rakkauden suuri oppi. Sitten se päättyy ristinkuolemaan.

Ja nyt on tässä vielä eräs kolmas kohta, tämän Golgatan tien yhteydessä, josta evankeliumissa kerrotaan ja siitä tahdon sanoa pari sanaa. Se ei ole tapahtuma, mutta muuan opetus, jonka Jeesus antaa. Muistamme, kuinka Jeesus puhui opetuslapsiensa kanssa myöhemmällä etapilla maailman lopusta ja toisesta tulemisestaan, ja he arvelevat sinne ja tänne ja tänne ja arvelevat, että mikä on se toinen tuleminen ja he kysyvät: ”mitä merkkejä siinä on?” – Nyt ei tässä alkutekstissä käytetä semmoista tulemistä tai ilmestymistä, vaan käytetään semmoista kreikkalaista sanaa ”parousia“, joka merkitsee ”läsnäoloa“. Ja parousia ei suinkaan merkitse ”tulemistä“, vaan läsnäoloa. Ja jos Jeesuksen tulemisesta olisi kysymys, hänen uudestaan tulemisestaan, niin opetuslapset tietysti käsittivät, että hän on oman näköisensä. Eihän se olisi mikään uudestituleminen, jos uudessa ruumiissa tulee. Kaikki ihmiset tekevät sillä tavalla. Tietysti jos Jeesus tulisi toisen kerran, oli kysymys, että Jeesus samassa persoonallisuudessa tulisi. Jos semmoista tapahtuu, olisi outoa, että opetuslapset kysyisivät: – mitä merkkejä . . .

Siinä ei tarvitse silloin mitään merkkejä. He tuntevat hänet semmoisena tietysti. Ei heidän tarvinnut nähdä mitään merkkejä. Jos joku nytkin matkustaa pois meistä ja tulee takaisin, ei siinä tarvitse merkkejä; kaikki tuntevat kyllä hänet. Mutta kysymys on läsnäolosta. Ja he kysyvät: "mitä merkkejä on siis, jos sinä olet läsnä jossakin tai meissä?" Ja silloin Jeesus antaa heille erään opetuksen, joka on hyvin mieleenpainuva ja se on: "Silloin kuulette semmoisia sanoja aina: 'kas tuossa on Kristus. Nyt Kristus on tullut. Nyt hän on tuossa, tuolla erämaassa ja tuossa huoneessa!'" Ja Jeesus sanoo: "Älkää uskoko, sillä vääriä Kristuksia ilmestyy. En minä sillä tavalla. Minä olen läsnä teissä, ja kun minä tulen, kun Jumalan Poika tulee, jossa minä olen, hän tulee kuin salama, joka lähtee idästä. Minä tulen silloin näkymättömässä maailmassa ja suurissa henkisissä kokemuksissa. Niissä minä tulen teihin ja toisiin ihmisiin. Ei ole mitään ulkonaisia merkkejä, että kenenkään tarvitsisi huutaa: 'kas tuossa on Kristus'. Ne ovat silloin vääriä Kristuksia." – Se on opetus, jonka Jeesus tässä evankeliumissa antaa, ja jonka meidän on hyvä painaa mieleemme.

Sitten seuraa viimeisenä etappina Jeesuksen elämäkertomuksessa evankeliumissa, ja myöskin siis Kristuksen seuraajan elämässä viimeisenä suurena kokemuksena, ristiinnaulitseminen, marttyyrikuolema; arvatenkin jo se tapahtuu ensimmäisen kerran. Taikka vaikka ensimmäisen kerran tapahtuisi, jollei sitä, niin ennen kaikkea personallisuuden täydellinen kuolema, personallisen ihmisen kuolema, siitä vapautuminen. Sillä ristiinnaulitsemisen takana on ylösnousemus. Jeesuksen Kristuksen jälkeen ei seuraajankaan elämä pysähdy ristiinnaulitsemiseen. Hänen personallinen elämänsä loppuu siihen, mutta sitten seuraa ylösnousemus, sitten seuraa voitto kuoleman yli, ja se on uuden jakson alkaminen yksilön elämässä.

Hän on vapautunut personallisesta olennostaan. Se koko pitkä kehityssarja Kristuksen syntymästä ja sitten personallisuuden kuolema, se on kaikki tämän personallisuuden voittamista, kuolevan personallisuuden voittamista aste asteelta. Se loppuu siihen, että personallisuus on voitettu. Sitten tulee yksilöllisen ihmisminän kehitysjakso, joka alkaa personallisuuden kuolemalla ja jumalallisen inhimillisen minän syntymisellä.

Pikakirj. Reino Kuosma

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Kristus meissä*, 1951.